

Hoofdstuk 4

Een klein rood balletje vliegt rakelings langs mijn oor. Ik kan het horen suizen en duik verschikt weg, waarbij ik mijn racket laat vallen. Onhandig val ik tegen de muur. Wat is dat hok toch eigenlijk klein. Wiens geweldige idee was het ook alweer om te gaan squashen?

‘Sorry, ik kan nog niet zo goed richten,’ zegt Samantha, terwijl ze bezorgd naar me toe komt lopen.

O ja, Samantha met haar geweldige ideeën. Je zou denken dat zij het dan in ieder geval moet kunnen, als ze dit zo graag wilde. Ze zei nog tegen de man die ons de spullen uitleende dat we geen uitleg nodig hadden, ook al bood hij dat charmant lachend aan. Niet dat dat überhaupt werkt bij Samantha, want die heeft geen boodschap aan mannelijke aandacht. Nynke, haar vriendin sinds vier jaar, wordt er echter nog altijd jaloers van. En ik ook, want waarom flirten die mannen altijd met haar terwijl ik wel interesse zou kunnen hebben? Samantha vergeet dat voor het gemak en wimpelt ook mannen af, die ik misschien leuk vind. Ze zegt omdat dat niet de mannen zijn voor mij. Maar soms wil ik daar zelf wel eens achter komen.

Vanochtend belde Samantha me toen ik op het werk zat.

‘Ik heb je al zo lang niet gezien, zullen we vanavond wat leuks doen?’ zei ze.

Ik was eigenlijk van plan om wat werk mee naar huis te nemen en mijn vader te helpen achter de bar, maar omdat ik die avondbesteding gister en die dag ervoor ook al had en ik Samantha al een paar keer had afgewimpeld, kon ik niet weigeren.

‘Ja, gezellig. Had je wat in gedachten?’

‘Ik dacht misschien samen sporten?’

Ik verslikte me in een slok water. Zei ze nou echt sporten? Ik heb haar dat in de tien jaar dat ik haar ken nog nooit zien doen. Ze zegt altijd dat biertjes optillen naar haar mond genoeg workout is voor haar.

‘Ben je er nog?’

‘Nou, ik viel even van mijn stoel, maar ik zit er weer op. Dus geen drankje doen, filmpje pakken of iets anders wat we normaal doen?’

‘Nee, jeetje. Zo voorspelbaar ben ik toch niet?’

‘Blijkbaar niet. Maar het klinkt goed.’

‘Ja, jij bent toch zo sportief?’

Hmm, ik dacht terug aan de laatste keer dat ik heb hardgelopen. Ik schaam me dat ik zo ver moet graven in mijn geheugen. Voor mijn werk moet ik wel fit zijn en ik vind hardlopen heel leuk, maar ik kom er gewoon niet aan toe. Nou ja, als ik heel eerlijk ben, durf ik nauwelijks meer sinds ik werd nageroepen op straat dat ik niet zo raar moest lopen. Ik had die man natuurlijk gewoon moeten terug bekken dat hij maar beter raar moest gaan lopen om die dikke pens kwijt te raken, maar dat bedacht ik me pas achteraf. En nu heb ik dus gewoon geen zin. Maar als Samantha wil sporten, biedt dat natuurlijk perspectieven.

‘Ik wil gaan squashen,’ gaat ze verder.

‘Leuk! Ik heb dat nog nooit gedaan. Jij wel?’

‘Ach, hoe moeilijk kan het zijn. Er is een nieuwe hal geopend waar je nu voor de helft van de prijs een baan kunt huren.’

Aha, ik vroeg me al af waarom ze dit had uitgekozen. Samantha doet alleen maar aan aanbiedingen, zelfs als het om sporten gaat blijkbaar.

Daar staan we dan, met zweet op ons voorhoofd en nog nauwelijks een bal geraakt. Maar we hebben wel al ontzettend gelachen. Meer elkaar uitgelachen om hoe slecht we hierin zijn, maar dat weet je natuurlijk pas als je het probeert. Met goede moed sla ik de bal weer op en mep hem met al mijn kracht tegen de muur. Hij stuitert zo hard terug dat Samantha niet eens een poging doet om hem terug te slaan. De bal stuitert op de vloer en tegen de wand en ineens is hij weg. Samantha en ik kijken om ons heen, maar veel ruimte om zich te verstoppen heeft hij niet in dit kleine hok. Dan zie ik dat de glasdeur op een kier staat. Heel stom, die hebben we blijkbaar niet goed dicht gedaan. Zo raak je dus balletjes kwijt.

‘Ik zoek hem wel even,’ zeg ik terwijl ik het zweet van mijn voorhoofd veeg met een hip polsbandje dat we kregen bij het aanmelden.

Ik loop het gangetje op en speur over de vloer naar ons balletje. De kleur was behoorlijk opvallend, dus ik zou hem toch zo moeten kunnen vinden. Er staan wat bankjes in het gangetje en ik kijk ook daaronder, maar niets te vinden. Naast onze squashruimte zijn er nog twee. Ik neem daar een kijkje en zie hoe twee mannen van midden dertig wel weten hoe squash werkt. Gefascineerd kijk ik toe. Ze bewegen heel snel en wisselen ook telkens van positie. Ze hebben beiden gespierde benen en armen, maar toch trekt de ene mijn aandacht meer. Hij heeft zwart haar met korte krulletjes die een klein beetje meebewegen als hij rent. Ze zijn bezig met een flinke rally, maar krulletje mist en vloekt. Hij draait zich om en kijkt me recht aan. Twee blauwe ogen zien hoe ik zo snel mogelijk onder het bankje duik. O shit, nu denkt hij natuurlijk dat ik ze zat te bespieden. Wat wel een beetje zo is, maar dat hoeven zij niet te weten. Ik hoop zo dat ik dat balletje nu vind zodat ik hem triomfantelijk omhoog kan houden en duidelijk kan

maken wat ik hier echt doe. Mijn hoofd wordt rood, maar ik denk dat het niet zoveel verschil maakt met de roodheid van de inspanning. Ik tast over de vloer.

‘Kun je het vinden?’ hoor ik naast me. Ik kijk op en twee blauwe ogen kijken me vanuit de glazen deur aan.

‘Nee, eigenlijk niet.’

‘Ben je je lenzen kwijt?’

‘Haha, nee, ik draag geen lenzen.’ Waarom giechel ik nou? ‘Ik ben mijn bal kwijt.’

‘Vervelend als dat gebeurt.’

Ik knik.

‘Je moet de deur goed dichthouden, dan komt hij in ieder geval niet bij de burens en dan hoeft je je niet in allerlei bochten te wringen om te zoeken.’

Ik giechel weer. God, ben ik een puber ofzo?

‘Niet dat ik het erg vind om een mooie vrouw met een lekker kontje omhoog over de vloer te zien schuifelen,’ gniffelt hij.

Zit hij nou met me te flirten?

‘Ik geef het op.’ Ik sta op. ‘We kunnen er toch niets van. Eerste keer squashen, namelijk.’

‘Geef het nog één kans. Je kunt wel een bal van mij lenen,’ zegt hij en graait in zijn zak.

Hij pakt de bal, een blauwe, en drukt hem in mijn uitgestoken hand.

‘Dankjewel,’ stamel ik.

‘Laat je haar nou zomaar aan je ballen zitten?’ roept zijn squashpartner vanuit hun hok.

Hij draait zijn ogen naar mij: ‘Sommige mannen zijn zo onvolwassen.’

Ik lach en loop terug. Voor ik mijn eigen hok weer instap kijk ik nog even achterom, maar hij is alweer verder gaan

spelen.

Samantha en ik spelen nog een kwartiertje en we beginnen zowaar het spelletje een beetje door te krijgen. Soms kunnen we wel tot tien keer heen en weer slaan. Ze snapt alleen mijn wisseltactiek nog niet en blijft stug op haar eigen helft staan, terwijl ze roept: ‘Wat kom je doen, ga weg. Straks sla ik je!’

In het hok naast ons zijn krulletje en zijn partner nog druk aan het spelen. Ik wil ze eigenlijk niet storen, want ze gaan er weer helemaal in op, maar ik zou het toch jammer vinden om hem niet nog even van de voorkant te zien en een paar woorden te wisselen.

Dus ik klop. Ze horen het niet. Na nog drie keer kloppen en hulp van Samantha, hebben ze het door.

‘Hier is je bal weer terug. Bedankt voor het lenen.’

‘Geen probleem. Gaan jullie nog wat drinken aan de bar?’

‘O, is hier een bar dan?’

‘Natuurlijk, dat is het leukste aan squashen. Dat je het daarna verdient om een lekker biertje te drinken.’

Ik kijk naar Samantha.

‘Een biertje gaat er altijd in, dat hoef ik jou toch niet meer te vertellen?’ Ze geeft me een knipoog.

‘Oké, leuk. Tot straks dan misschien.’

Samantha en ik lopen naar de kleedkamers. Ik glimlach. Squashen is best leuk. Samantha geeft me een stoot met haar elleboog. ‘Jij had echt dikke sjans!’

‘O echt? Hij had vast jou nog niet gezien.’

Ik gebruik wat extra douchegel onder de douche en baal als een stekker dat ik niet wat make-up heb meegenomen. Maar wat maakt het eigenlijk uit, net zag ik er op mijn belabberdst uit, dus in het meest positieve geval dat hij echt aan het flirten was, kan ik er alleen maar op vooruit gaan.

Aan de bar nemen Samantha en ik beiden een biertje.

‘Wel een leuke man, toch?’ probeer ik heel nonchalant te vragen.

‘Ja hoor. Ik vind het wel wat voor jou.’

‘Nou dan heeft hij vast een vrouw of vriendin.’

‘Ik zag geen ring.’

‘Heb je dat al gezien?’

‘Natuurlijk, ik zorg wel voor je.’

‘Maar die doet hij vast af met sporten.’

‘Dat kan.’ Ze kijkt over mijn schouder. ‘O, daar komen ze. Let dan even op of hij een lichter streepje op zijn vinger heeft. Dan weet je of je er werk van kunt maken.’

‘Hey dames. Leuk dat jullie nog even blijven. Hoe beviel de eerste keer squashen?’ vraagt krulletje terwijl hij op de bar leunt.

‘Verschrikkelijk,’ zegt Samantha, precies op hetzelfde moment dat ik ‘Geweldig’ zeg.

De mannen lachen.

Ze nemen ook plaats aan de bar en ik kijk aandachtig naar krulletjes ringvingers terwijl hij vier bier bestelt. Geen streepje te bekennen. Ik glimlach.

Na twee biertjes en voornamelijk geklets over squash en bier, gaan de mannen weg.

‘Wie weet tot een volgende keer. Maar waarschijnlijk niet samen, haha.’ Zijn lach is mooi. Hij krijgt er lachrimpels van in beide mondhoeken en zijn spitse neus krult iets omhoog. Ik lijk wel even in trance, want ineens zijn ze weg en stoot Samantha me aan.

‘Wat doe je nou? Je vindt hem toch leuk?’

‘Ja, hoezo dan?’

‘Heb je zijn telefoonnummer? Weet je waar hij woont, wat hij doet of hij vrijgezel is? Of zelfs zijn naam?’

‘Nee, nee en nog eens nee,’ zeg ik en kijk beschaamd naar

mijn handen.

‘Jeetje, ik hoop dat je op je werk scherper bent, want dit is echt dramatisch.’ Ze kijkt nog even over mijn schouders. ‘O, ze staan nog buiten. Moet ik erachteraan gaan?’

Ik pak haar pols vast voor ze van haar kruk op kan staan en zeg: ‘Nee, joh. Doe normaal. Als het zo moet zijn, kom ik hem vast nog wel een keer tegen.’